

Високий політ щибетливих ластівок

Ну, що, жінки, і ви, дівчата,
Проект ваш вдався, в сяйві весь.
Але не він, а ви – то свято,
То ви району слава й честь.

Та що району!
Вас в обійми
Вкраїна рідна, знай, взяла.
Отож вперед, вперед, не стіймо,
Шукаймо мед свій, мов бджола.

Несім той мед, як дар народу,
Всім тим, хто жде його від нас
В нестерпну спеку, в мить холодну,
Несім його в душі для нас.

Не думав, не гадав, що свою розповідь про тих, перед ким готовий зняти шапку з своєї сивої голови, анітрохи не соромлячись свого вчинку, розпочну на такій патріотичній і водночас тихій ліричній ноті. Кажуть, як вовка не годуй, а його завжди тягне в ліс. Мене, як бачите, – в недосліджені і загадковій прерії поезії. Звичайно, проза дає нам набагато ширший простір для своїх роздумів, живої філософії, цікавих узагальнень тощо. Але поезія,

як на мене, конкретніша. Тут кожне слово, ба, навіть кожен розділовий знак має свою певну вагу, конкретне значення. Як справедливо кажуть у народі, поезія – це снайперське влучання в „яблучко”, тому, мабуть, й емоції наші від цього зашкалюють. Без сумніву, техніка віршування не терпить глобальних, скажемо так, порушень. І я не збираюся цього робити, не маю морального права. А от те, що можу дати з допомогою її величності Поезії близьким по духу мені людям, даю. Даю і не шкодую. Бо те, що комусь дав, мене фізично не калічить і не залишає глибоких ран в моїй душі. Навпаки, присвячена або подарована мною тій чи іншій особі словесна річ мене збагачує як поета. Як, до речі, й того, хто ту річ отримав, красномовним жестом висловивши своє задоволення, яке з ним, а може, і в ньому житиме довго, нітрохи не потьмянівши.

Втім, поспробуємо впритул наблизитись до тих, перед ким маю твердий намір зняти шапку і чисто по-людськи їм вклонитися. А чому б і ні? Адже не кожен з нас, пересічних і непосвячених в глибини культури громадян, може бути таким простим і водночас безмежно талановитим. Звісно, на обличчі будь-якої людини не написано, що вона талановита, і немає вивіски, де б йшлося про те, що вона може і що не може. А члени цього творчого колективу з районного Будинку культури, переважно жіночого, можуть багато. Однак розповідь про них, таких завжди привітних і прекрасних, почнемо з найпершої, так би мовити, сходинки, не пропустивши найменшої подробиці її тлумачення.

А ось і сценарій, який ожив під гаслом того, що мало ім'я огляду-конкурсу методичних кабінетів області під єдиною і завжди актуальною назвою „Ми – патріоти рідної землі”. До речі, в нього вклали свою душу, хист і набутий досвід режисер районного Будинку культури, відповідальний у всіх відношеннях фахівець і просто приємна жінка Маріанна Попович. Це їй, як і багатьом іншим методистам жіночої статі з РБК, поет Іван Фотул присвятив ліричний вірш. Цитую коротенький уривок з нього, який, на мою думку, характеризує жінку як працівника культури взагалі і творчу особистість зокрема.

То знай, Маріанно:
Свалявщина – світ.
І світ бездоганний
На фоні століть.

А ти в тому світі
Красиво живеш,
Бо сонячне світло
В душі бережеш.

Чесне слово, я щиро розсміявся, коли на одній з наступних сторінок сценарію прочитав рядки, написані рукою режисера народного театру Будинку культури Маріанною Попович. Цитую: „...наші прекрасні дівчата займаються не лише, як по-нашому кажуть, папірьовов роботом...” Звідки воно – „папірьова робота”? Ну, а далі перелік всього того, чим займаються завжди привітні, душевні і напрочуд щебетливі методисти районного храму культури.

Не буду перераховувати всі пункти сценарію, завдяки якому творчий колектив, про який іде мова, добився того, чого добився. А добився він свого визнання і чесно заробив найвищий бал у своїй щоденній праці, чи то пак творчості. А поставило високий бал колективу таке ж високе журі. До його складу ввійшли заступник начальника управління стратегічного планування культурного розвитку та регіональної політики у сфері культури – начальник відділу аналізу та прогнозування соціокультурного розвитку регіонів Оксана Володимирівна Іонова (Київ), директор Закарпатського обласного організаційно-методичного центру культури Ганна Василівна Дрогальчук. Своє вагоме слово сказали члени журі Світлана Василівна Мендель, головний спеціаліст управління культури ОДА, а також Людмила Василівна Веклюк, завідувача відділом обласного організаційно-

методичного центру. Подякувала їм за високу оцінку творчості своїх підлеглих начальник відділу культури Свалявської РДА Наталія Андріївна Шелеп, а також директор РБК Василь Павлович Плоскіна.

Не можу собі дозволити і залишити когось із артистів театру за поточним кадром своєї уваги. Тож у нього не випадково потрапив ведучий огляду-конкурсу „Ми – патріоти своєї землі” молодий чоловік з гарно поставленим голосом і чіткою дикцією В'ячеслав Хижняк. Він з високим почуттям і задушевністю продекламував вірші-присвяти. Один з них – головному методисту РБК, мудрому керівнику і незмінному учаснику всіх культурних заходів району Світлані Дербаль. Автор відомий, його було названо вище. Отож куплети з вірша-присвяти.

Був би я – не я, Світлано,
Якби, знай, не присвятив
Тобі сонет полум'яний,
Прямо скажем, золотий.

Тож читай, красива жінко,
Й дякувати не спіши
За рядок, що в творі дзвінко
Звучить щиро й від душі.

Поет Іван Фотул називає її Каріною Плай, маючи на увазі відому українську співачку, а я називаю її дюймовочкою. Чому так? Бо вона дійсно, немов дюймовочка з прекрасного мальовничого мультика, в який багато хто з нас був щиро закоханий. Здається, даш їй крила – і вона полетить. Але, виявляється, крила їй позичати не треба. Вона прилетіла на своїх і,

ніби ангел у всьому білому, приземлилася, чи то пак присценилася, у великому залі РБК, засвідчивши таким чином свою присутність на обласному огляді-конкурсі методичних кабінетів. Їй щиро аплодували, а ведучий сценічного дійства В'ячеслав Хижняк тим часом декламував:

Де копички сіна,
Тобто літа рай,
Там живе Каріна,
Може, навіть, Плай.

У дівчини голос –
То живий потік,
Золотий, мов колос,
Й наче її вік.

Усмішка у неї
Від Джоконди, знай,
А сама – лілея,
Що виплекав рай.

Коли сідаю за письмовий стіл і занурююся у те, що пишу, тоді раніше написані мною чернетки для справи ніби вже й не годяться. Але для орієнтації послідовності того, що відбувалося, вкрай необхідні. Ну, хоча б з тієї точки зору, щоб когось або щось не забути, не пропустити важливий факт з життя колективу взагалі і окремої його особистості зокрема. Про прізвища учасників сценічного дійства мова не йде. Тут, як мовиться в класиці, будь-яке упущення – рівносильне смерті. Детально обмізкувавши цей сакраментальний вислів, намагався бодай одним словом зачепити кожного з учасників театрального дійства, яке відбувалося на святково прибраній сцені РБК. Отож наступною моєю героїнею, про яку так гарно написав Іван Фотул, стала Евеліна Хижняк. Вірш називається „Планета Евеліна” і вміщений в поетичній збірці „Профілактика сонця”. Отож...

На планеті мир і тиша,
Б'є духовність джерелом,
А поет про неї пише
Серця трепетним пером.

Евеліна, Евеліна –
Назва часта і свята.
Честь у неї – Україна,
Наша ненька золота.

Залунала, щипаючи за душу музика. І всім присутнім у залі підступив до горла ковток гіркоти від усвідомлення того, що відбувається на сході нашої держави. Дружина нинішнього учасника бойових дій в зоні АТО, бібліотекар читальні Свалівської ЦРБ Мар'яна Гріжак прочитала зворушливий монолог, присвячений героям Небесної сотні. Словом, уся програма обласного огляду-конкурсу була присвячена сьогоднішню і подіям на сході України. Подіям, які нікого не лишають і не можуть залишати байдужим. Тож, як і методистам з РБК, їй уже згадуваний поет присвятив вірш. Твоїй увазі, шановний читачу, – уривок з нього:

На світлинах ти красива,
У житті ще красивіш.
Ти красива, бо щаслива,
Як зачитаний мій вірш.

Тож скажи, як красі бути,
Де не можна їй не бути

Іде час – не екекутор,
Й горять квіти – не цвітуть.

В поетичній книжці Івана Фотула знайшлося місце й для такої красивої, завжди привітної жінки, як Неля Головнич. Вона займає посаду художнього керівника Свалявського РБК. Вкотре пробігаю очима рядки сценарію. В одному з них натрапляю на таке: „Послухайте, будь ласка, як влучно поет описав особливості характеру, творчої натури кожної з методистів...”. А далі ведучий В’ячеслав Хижняк читає уривок з вірша, присвяченого Нелі Головнич.

Небо – стеля, а у стелі
З давніх-давен є і та,
Що казкове ім’я Нелі
Обіймає неспроста.

Неля, Неля, स्वाлявчанка,
Не забава – забаганка,
Мрія того, хто у мріях
Хоч що-небудь розуміє.

Не думав, що такі прості люди можуть бути такими напрочуд талановитими. Кілька слів хочу сказати про керівника Будинку культури Василя Павловича Плоскіну. Він гарно виглядає на сцені, але ще гарніше – за святковим столом. І не тільки гарно виглядає, але й прекрасно співає. Членам журі його пісня, знайдена, скажемо так, при розкопках нашої історії, дуже сподобалася. А представник Міністерства культури України Оксана Володимирівна Іонова зняла з неї, тобто з пісні, копію. Ну, що ж, що гарно виглядає і приємно звучить, те довго й живе.

Від свого імені хочу побажати щебетливим ластівкам і їх далекоглядному орлові з РБК подальшого творчого натхнення, сімейних гараздів, щастя і осіннього розмаїття життєвих кольорів.

Іван ЧЕРНИКІВСЬКИЙ.

**Гей, Маріко
Стань в каріку!**

Гей, Маріко.
Стань в каріку!
У каріку
З нами стань.
Стань із нами,
З лингарями:
Файні ми,
Лишень поглянь.

У каріку
йде Маріка...
У каріці
Добре їй.
У каріці тій Маріці
Не страшні

Ні чорт, ні змій.

Хлопці дужі,
Дівки-ружі,
А Маріка,
Мов зоря,
Сяє й сяє,
Зігриває
Сяйвом сушу
І моря.

Сяйва того,
Що від Бога,
Вистачить
Сповна й мені.
Я в тім сяйві,
В сяйві слави
Воскрешу старі пісні.

Про Маріку
І каріку
Не забуду,
Певна річ,
І тихенько,
Ніби ненька,
Всім в каріці
Мовлю: „Ніч...”

Ніч, Маріко,
На каріку
Ніч спустилася
Й на нас.
Місяць кліпнув:
Будьте з кліпом!
Й кліп небесний
Дав нам. Час!

Гей, Маріко,
Стань в каріку!
У каріку
З нами стань.
Стань із нами,
З лингарями:
Файні ми,
Лишень поглянь.

Іван ФОТУЛ.